

Négy nagyszerű ember, kiváló belgyógyász, egyetemi oktató, kutató, egészségpolitikus, ellátás- és oktatásszervező állt a hazai allergológia és klinikai immunológia bölcsőjénél az elmúlt évtizedekben, és segítette elő a két kapcsolt szakterület fejlődését, fontosságának, speciális ismeretanyagának és eszköztárának, egyedülállóságának elfogadtatását a klinikai és experimentális orvostudomány területén: *Leövey Andás*, *Petrányi Gyula* és *Szegedi Gyula* professzorok a Debreceni Orvostudományi Egyetemen a korábbi évtizedeken keresztül, és most kell búcsúznunk *Szemere Pál* professzortól is, aki a fővárosban tett meg mindent az allergológia és klinikai immunológia önállóságának elfogadtatásáért. Talán nem volt véletlen, hogy valamennyien belgyógyászok voltak, mint ahogy az sem, hogy az allergológiát és a klinikai immunológiát egyenlő súlyú, fontosságú részek egységének látták. Ezt a szemléletet a későbbiekben a szakterület Európai Akadémiája is magáévá tette.

Ha van még, aki emlékszik rá: a Magyar Immunológiai, majd Magyar Allergológiai és Klinikai Immunológiai Társaság először a Magyar Mikrobiológiai Társaság szekciójaként szerveződött meg, majd a tudományág szuverén fejlődése erőszakolta ki – bizonyos ellenérzésekkel szemben – az önállóságát. *Szemere* professzor úr nem csak alapító tagja volt társaságunknak, de megalapozottan állíthatjuk, hogy áldozatos munkája nélkül sem a társaság, sem (ami talán fontosabb) a hazai allergológia nem érte volna el jelenlegi színvonalát. Főtitkárként, majd több perióduson át elnökként nagy örömmel vállalta azt a mindennapos „aprómunkát”: számtalan előadás tartását, cikkek, könyvfejezetek írását és lektorálását, munkahelyén és szerte az országban ren-

delések létrehozását, szakmai támogatását, ami nélkül egy új szakterület nem integrálódhat az egészségügy, a betegellátás szervezetébe. Egy időben a Haynal Imre Egészségtudományi Egyetem dékánjaként komoly szerepe volt az allergológia és klinikai immunológia mint önálló szakterület elfogadtatásában, szakképzési intézményeinek megszervezésében, programjának, ismeretanyagának konszenzusos összeállításában.

A nemzetközi kapcsolatok létrehozásában a 80-as, 90-es évektől a szerencse is segítségére (segítségünkre) volt – Nyugat-Európa akkor kezdte felismerni, hogy bennünk (is) partnerre talál –, így alakultak ki szoros kapcsolatok például a zürichi vagy a római allergológus kollegákkal, mint *Brunello Wüthrich* vagy *Sergio Bonini*. Ezeknek a személyes kapcsolatoknak szinte felbecsülhetetlen értéke lett számunkra. Nemcsak az allergológia-immunológia nemzetközi áramlatába kerültünk be Magyarországot képviselő nemzeti társaságként, hanem az EAACI vezetőségébe is: elsőként *Szemere* professzor, utána jómagam is, ami nemcsak jelenlétet, információszerzési lehetőséget biztosított számunkra, de aktív közreműködést is több bizottságban. Elsősorban az ő személyes tevékenysége tette lehetővé közreműködésünket az International Union of Immunological Societies budapesti világkongresszusán, amelynek szervezésében *Gergely János* professzoré, *Petrányi Győző* és *Falus András* professzoroké és munkatársaié, a Magyar Immunológiai Társaságé volt a döntő szerep. Később az EAACI két alkalommal is éves kongresszusának helyszínéül választotta Budapestet, ami megalapozta ismertségünket és későbbi, jelenleg is fennálló kapcsolatrendszerünket nemcsak az Akadémiában, de olyan nemzetközi szervezetekben is, mint például az Európai Asztmás és Allergiás Betegszervezetek Szövetsége.

Szemere professzor eredményes szakmai munkáját számos kitüntetés, díj, nemzetközi társaságok aktív és tiszteletbeli tagsága is visszaigazolta. Ezek közül a Collegium International Allergologicum tagságára volt a legbüszkébb.

Az emlékezet azonban rendszerint nem az oktatót vagy az orvost őrzi meg, hanem – ha méltó rá – az embert. *Szemere Pál* professzor kedves, végtelenül segítőkész egyéniség volt, nagy tudású szakember, aki mértéket talált munkában és az élet más területein is, ezzel példát mutatva környezetének. Amikor egészségi állapota már nem tette lehetővé gyógyító tevékenységének folytatását, hiszen nyolcadik évtizedének végén járt, utolsó éveit szerető, biztos családi háttér tette könnyebbé.

Emléke és példája velünk marad.

Prof. Dr. Nékám Kristóf